

men begeert
lijkheid, waar-
n gelden, die
iendelijkheid,
ie boven hem
in Spr. 3: 34
de parallelie
waarover vs

k dichter ko-
t het is dui-
de hoofdstuk
gen in de ge-
l en afgunst;
t elkaar het

daarover, en
en beroep op
Of meent ge
aar inplaats
et aanhaalt,
eigenlijke ci-
hij dat? M.i.
t lag wel in
ust heeft tot
us was voor
k. Maar zijn
rijpen. Daar-
erst uitdruk-
or de geest
de Hij sinds
lijk? Nijl en
de gemeente
een samen-
r welwillend-
ij. De Geest
bewerkt dat
jegening on-
blijkens wat
hebreeuwse
is Jacobus
in die tekst,
jaloersheid;
i.w.z. in wel-
stelligten. De
contra „ge-
ch, in de ca-
“.

— al draagt
rafrase, en is
veer in deze
niets (over
de Hij in ons
deel. Hij be-
heid. (En nu
ze dan ook:
de nederigen

noemen zijn.
we vertaling
aanzienlijke
heb ik wel
roep daar in
dat een iets
voordeel zou
meer direct
en met deze
En dat daar-
et dankbaar-
B. H.

de heren M.
te Nieuw-
bis, Utrecht.

d"

alangs in ons
althans aan-
el „Alle jeugd
te verschijnen
nen verzekert
zou van een

spondent on-
hiermee her-
K. S.

„De Roeper“.
D.w.z. prut-
vechten. Zo
schorsing van
ders gewacht
na bespaard).
het eens. Hij
oudbaarheid“
zou zeggen:
zéker de „af-
van. En die
pieel te hou-
ik wilde aan
zie je wel?

De heren moesten principieel beslissen, wie in hun kring
het ambt bedienen mag en op welke condities: n. w. e.
beloven niets te leren dat niet helemaal klopt met die
16 dwaze of lege formules.

Het schrijven van dr. Masselink is, zelden we, typerend,
n. l. voor de bezwaard onder de synodocratie. Hoewel
dr. M. belooft, te gaan schrijven over de onhoudbaarheid
van het schorsingsbesluit, heeft hij toch al bij voorbaat
boven x'n artikeltjes geschreven (als onderschrift): „de
schorsing van Prof. S. verdiend en verantwoord!
en toch..... Kijk, dát is nu bezwaard-synodocratisch.
Pruttelen, maar niet profeteren. Dr. Masselink — ik ge-
loof, dat dat hele zaakje noch verdiend, noch verant-
woord was. IK vind het tohuwabohu van Nauta's rappor-
ten van alle kanten kreupel, dom, slecht. Maar als U ge-
looft, dat 't verdiend en verantwoord was, wel houd dan
op te pruttelen. Dank dan liever God, dat ge van die
pest verlost zijt. Want dán heeft K. S. zich wel zéér ver-
hard. Hij zelf gelooft, dat hij in die dagen gehoorzaam
gewoest is. Maar een verdiende schorsing verwerpen —
dát is pure verharding. — U schrijft voor niets. En
weet het.

Overigens: houd toch op te schrijven over een persoon.
Dat bederft de zaak. Schrijf liever over de vragen, de
elken, die gesteld zijn. Daaronder leeft U zelf ook, iedere
Zondag. Boor uzelf niet in de grond, of anders — doe
het wat galant. De synodocratie zou niets durven, als
ze niet zeker was van mensen als u, en als dr. Schouten:
protestierend — TOT DE GRENS. Ook de hoogleraren
in uw kring steunen op de „Schouten's" in uw kring,
ofschoon juist dr. Schouten tegen hen polemiseert in
plaats van tegen zichzelf, om zijn toch-ook-maar-mee-
doen.

Maar dit alles is maar een aanloopje. Dr. Masselink
las wat ik schreef over ds. Doornbos' opvattingen inzake
't al of niet moeten bijwonen van een classicale verga-
dering. Hij zegt:

Prof. S. leidt dit geschrift tegen-elkaar in met de
opmerking, dat er „enige deining eventjes" te zien
kwam, en noemt het „een leuk gevalletje, dat eerst
de meistersbond, daarna de mannenbond onder het
zoeklicht neemt". Ik zie er wat meer in: de consequen-
tie van Schilder' zevenvoudig advies in Oct. '42 aan
Kampen's kerkeraad. Dat veel te verstrekkend advies
(ongevraagd en in eerste instantie gegeven) noemen
we een algehele „min" (in de zin van minder res-
pect voor het kerkverband dan vereist was). Ds. Jon-
geling en Ds. Doornbos gaan op die weg van Oct. '42
voort; weer een „min" dus. Helaas geldt hier niet de
algebraformule: min keer min is plus. Maar wel was
met „wiskundige" zekerheid te voorzien, dat dit kom-
men moest. En Prof. S. moet daarover niet klagen,
zolang hij meent, dat zijn zevenvoudig advies aan zijn
kerkeraad, op dat moment, in die vorm verantwoord
was. Daar moest Ds. Vreugdenhil eens wat van zeggen.
Of veel beter: Prof. Schilder moest zelf zeggen, dat
daar „tijd en wijze" niet voldoende betracht zijn. Dan
alleen komt hij klaar met Ds. Jongeling en Ds. Doorn-
bos en die „enige deining" in zijn eigen kerkverband.

Tot zover Dr. Masselink.

Ik kan kort zijn: de opinie van ds. Doornbos heeft niets
te maken met mijn advies aan Kampen van '44. Elke
particuliere synode kan en mag haar afgevaardigden tot
de orde roepen als de heren maar blijven plakken, en be-
slissen op punten, waar de kerken niets van afweten,
en ten aanzien waarvan ze niets hebben te beslissen.
't Zijn maar dienaren, die afgevaardigden. Met geen an-
dere dan gedelegeerde macht. Er zijn trouwens synode-
leden op eigen gezag weggelopen; met hen gebeurde
niets.

Als dr. Masselink in '44 naar K. S. geluisterd had, be-
hoefde hij nu geen „Roeper"-kolommetjes te vullen met
artikeltjes, waar toch niemand naar luistert in zijn
kring. Dan was hij gereformeerd gebleven. Nu is hij zo
iets als een Geref. Bonder in de Herv. Kerk. Zuchten —
maar niet over de brug der zuchten komen. K. S.

„Jankheid"

Enkele weken geleden gaf ik tegenover ds. Plooy een
heel korte afwijzing van diens onjuiste kritiek op
het werk onzer synode inzake relatie met Chr. Gerefor-
meerden. Als je van een auteur geen notitie neemt,
wordt geklaagd: „men negeert ons". Wel, hoe was 't dan,
nu ik wel even notitie nam? Een paar kolommen — die
niet konden bewijzen, dat de kritiek op de synode wel
juist geweest was. Toen ik daarna in een paar woorden
afwees ds. Plooy's invatide, om dan van mijn kant de
besluiten der synode eens uit de doekjes te doen (in een
zaak, die zo simpel als de dag is, want ze betekende:
graag praten, maar niet zéuren en kwaad spreken), liet
ik uitkomen, dat ds. P., vooral in deze tijd, tegen zijn
eigen kerken geen stemming moest maken op losse
gronden en haastige combinaties. En in 't voorbijgaan
wees ik erop, dat ik zelf op de (civiele en kerkelijke)
leeftijd van ds. P. ook mijn best deed, om, als ik wat had
te critiseren, eerst de zaakjes uit te pluizen.

En kijk, nu vindt ds. A. v. d. Ziel dat weer niet goed
van mij. In afwachting van nieuwe kolommen (want ds.
P. kan zich best zelf verdedigen!) al vast een klein ko-
lommetje. Ds. v. d. Z. vindt, dat ik die leeftijd er buiten
had moeten laten. Sprak niet dr. H. H. Kuyper van „baar-
deloze knapen"? En wist ik niet, wie hij bedoelde? Hoe
meer er veranderde, des te minder veranderde er.....

Ik zou willen opmerken:

a) Ik heb niet geweten, wie dr. H. H. Kuyper bedoelde
met „baardeloze knapen". Grijldanus, Vollenhoven, K. S.
waren al wat te oud voor die eretitel. Hij zal wel bedoeld
hebben op „leerlingen", die — allicht met wat strukelen
en opstaan — een beetje meezongen. Alsof hijzelf nim-
mer zulke jongelieden had aangemoedigd.....

b) Dr. H. H. K. noemde geen namen. Ik deed het wel.
Ik noemde welgeteld één naam.

c) Dr. H. H. K. kwam met dat generaliserende woord
„baardeloze knapen" een kleine groep, die hij bezig was
of „mundtot" te maken of met behulp van aangeklede
knapen (schildknappen) wég te werken, een kleine groep

van leiding-gevende-mensen, die hij zelf niet aan kon,
disqualificeren. Hij wilde in de leerlingen die voorgangers
treffen. Heb ik soms ds. Plooy een leerling genoemd van
'n groepje? Het zij verre. Heb ik een of ander consortium
willen disqualificeren door na één stukje van ds. Plooy
te kildren: dat is mis, de synode is zo dwaas niet, als U
beweert? Welnee. Maar als dan ds. P. weer 'n paar ko-
lommetjes nodig heeft, om te vragen, of ik dan maar
eens..... hem aan copie wil helpen inzake die synode,
die synode, die z.i. wel zulke dwaasheden ventileert, dan
zeg ik: wees nu eens kalm, en bedenk, dat die andere
mensen, die deputaten-arbeid verrichten, en dat die sy-
node nog niet zo gek is..... en denk een beetje aan de
buren, die van je eigen kerk toch al zo'n daverende
onzin lopen te verkopen.

d) En ik méén dat, Ik vind het niet best, als men niet

meer tegen iemand, die 'n paar kolommetjes kritiek op
zijn eigen kerken heeft, en dan, na een zeer kort woord-
van-afwijzing wéér eens een paar kolommen nodig heeft,
zeggen mag: niemand verachte uw jonkheid; zorg dat
ge of beslagen ten ijs komt, of anders: zwijg. Iemand,
die, zo nodig, ten synode sprak: niemand verachte uwe
„oudheid", mag ook dat andere wel zeggen tot iemand
buiten de vergadering, die van die ouden al te vlot ver-
zekert, dat zij het grondig mis hebben. Sommigen bege-
ren tegenwoordig niet meer de rijpheid van oordeel.
Daaraan laboreren we.

e) Als tenslotte ds. v. d. Z. meent, dat er niet veel ver-
anderd is, dan zie ik het anders. Vroeger werden ernstige
argumenten gedoodverfd als „licht geschut". Thans wordt
„licht geschut" geveerd als „licht geschut". Dat schijnt
mij nuchter. En een vooruitgang. En een winst. K. S.

Het werkende Meisje (III)

DE KEUZE VAN HAAR BEROEP.

In het verband van de beschouwing van de beroeps-
keuze moet ook de positie, die het onderwijs in deze
inneemt, de aandacht hebben. Naar het mij voor-
komt nu wordt onze huidige schoolopleiding, zowel
van de jongen als van het meisje, bij het lager-,
uitgebreid en middelbaar onderwijs, gedrukt door dit
bezwaar, dat het zover afstaat van het arbeidsleven,
dat toch eens de jongen en het meisje wacht. Ik meen
dan ook, dat hier van een schadelijk manko gesproken
moet worden, nu er geen of slechts zeer onvoldoende
onderwijs wordt gegeven, dat er op gericht is, de
leerlingen enige kijk te geven op aard en vereisten
voor de verschillende maatschappelijke functies, op-
dat hun oordeel over het werk, dat wacht en hun
plaats daarin, zo goed mogelijk en zoveel als met het
niveau van hun kennis zich verdraagt, worde ge-
vormd. Nu weet ik wel, dat er in dezen wel iets wordt
gedaan. Zo worden b.v. leidinggevende personen uit
de industrie ook wel in de gelegenheid gesteld om
met voordracht en lichtbeeld aan de schooljeugd het
een en ander bij te brengen over het werk, dat in de
fabrieken geschiedt, waarbij met name de activiteit
van de Ver. Nederl. Fabrikaat in dezen alle lof ver-
dient, doch dit is alles op zijn best nog maar zeer
fragmentarisch en proportioneel onevenwichtig. Het
wil mij voorkomen, dat het nodig zal zijn in het be-
lang van een goede vorming van de jeugd, hierin
behoorlijk systeem te gaan brengen, waarbij op school
ook als leerstof zou dienen te worden onderwezen
aard en vereisten van de verschillende voornaamste
beroepen, met dan daarop aansluitend, ter onder-
steuning van dat onderwijs en ter bewaring van de
band met de praktijk, voordrachten met lichtbeelden,
zo mogelijk gecompleteerd door excursies aan de be-
drijven. Trouwens, ook het Hoger Onderwijs voor be-
paalde beroepen gaat met eenzelfde gebrek gepaard.
Wat weet hij, die economie studeert, van de prakti-
sche economie, zoals deze in de ondernemingen wordt
beoefend? Naast overdriving schuilt er toch ook wel
enige waarheid in hetgeen enige jaren geleden één
mijner kennissen, die bezig was aan zijn proefschrift,
tot mij zeide: Wanneer ik straks gereed zal zijn om
mijn plaats in het bedrijfsleven te gaan innemen,
taxeer ik mijn kennis van hetgeen zich in de praktijk
van het zakenleven afspeelt, op het niveau van een
jongste bediende te staan. Staat het ten opzichte van
de studenten aan de Technische Hogeschool anders,
met name wat hun sociale en economische kennis van
het bedrijfsleven aangaat? Zonder in een schadelijk
prakticisme te vervallen, zou m.i. toch beter en tij-
diger aanpassing aan de praktijk van het leven dienen
te worden gezocht.

Wanneer wij dit manko gesignaleerd hebben, in het
kader van dit artikel, dan is het, omdat ook voor
het meisje, dat de school gaat verlaten en voor zich
een of andere maatschappelijke functie gaat zoeken,
voor zover in verdergaand onderwijs de richting niet
reeds is bepaald, het voor haar zelf zowel als voor
haar ouders veelal een vraag is, waarop men op de
tast af een antwoord zoekt: En wat nu? Ik zal
mij nu niet bezig houden met dit verschijnsel t.a.v.
de jongen, voor wie dikwijls de zaak niet anders is
gesteld, en mij uitsluitend bepalen tot het meisje en
haar beroepskeuze.

Gegeven deze onwetendheid van wat de praktijk
van het arbeidsleven in de verschillende beroepen be-
treft, ligt er voor het meisje het grote gevaar, dat
zij zich door de schijn lant bedriegen en vroeg of laat
in haar beroepskeuze bedrogen uitkomt. Die bedrie-
gelijke schijn maakt dan juist wel functies in 'abriek
of kantoor zeer aantrekkelijk. Er is een werkdag, die
tot acht uren beperkt blijft; daarna is men vrij en
heeft men de gehele avond voor zichzelf, althans, zo
redeneert men. Bovendien is er ook het hogere loon,
dat in fabriek of kantoor verdiend wordt, waardoor
men zich in kleding en levensgemak en vermaak meer
kan veroorloven. Deze factoren samen oefenen dik-
wijls zulk een aantrekkingskracht uit, dat men er
zich door laat leiden bij zijn beroepskeuze. Afgedacht
van het feit, dat daarbij stellig ook nog wel andere
factoren een rol spelen, moet m.i. de zeer sterke te-
ruggang van meisjes in huishoudelijke diensten, als-
ook het gebrek aan verplegend personeel, bij welk
laatste men in de opleidings tijd niet direct begint te
verdiene op het niveau van fabriek of kantoor, voor

een goed deel aan die bedriegelijke schijn van de ar-
beid in fabriek en kantoor worden geweten. Daar
waar vóór alles gevraagd wordt naar de wil des He-
ren ook ten opzichte van het leven in de arbeid, zijn
de voorwaarden aanwezig om zich door zulk een schijn
op dit punt althans niet te laten bedriegen.

Bij de geschetste bezwaren komt voorts nog dit,
dat men staande aan het begin van het leven in de
arbeid, wel eens geneigd is, juist ten opzichte van
het meisje, deze zaak van de verantwoorde beroeps-
keuze te licht op te vatten. Ongeveer 70 van de 100
meisjes toch zijn vóór hun 25e levensjaar in het hu-
welijk getreden. Met dit bekende verschijnsel voor
ogen en met het ideaal van het huwelijk bij het meisje
zelf in het hart bewust of onbewust, zijn velen ge-
neigd aan die maatschappelijke functie voor het
meisje wat lichter te tillen en het als iets van tijde-
lijke aard te zien. Daardoor wordt evenwel meteen
met name voor die meisjes, welke niet tot die zevent-
tig procent behoren en waarvan velen ook nimmer
tot een huwelijk komen zullen, deze zaak ook te licht
beoordeeld. Wij laten dan verder nog rusten, dat het
ook voor het meisje, dat wel vóór haar 25e jaar tot
een huwelijk komt, van zeer groot belang is, of haar
werk, dat zij koos in het beroepsleven, inderdaad een
goede aansluiting geeft op haar werk als huisvrouw
in het huwelijk. Op dat punt heeft menig huwend
meisje en heeft ook menige huwende jonge man in
zijn levensgezinnen wat haar kennis van en ambitie
voor huishoudelijk werk betreft tijdelijke of blijvende
teleurstellingen beleefd, die hadden kunnen worden
vermeden. Daar men nimmer vooraf weet, welke de
levensbestemming van het meisje zal zijn in of buiten
het huwelijk en, zo zij al huwt, het eveneens verborg-
en is of haar een lang of kort huwelijksleven wacht,
is het zaak van verantwoordelijkheid, voor het meisje
niet minder dan voor de jongen, deze aangelegenheid
van de beroepskeuze volledig ernstig te nemen en
niet oppervlakkig af te doen.

Vanzelfsprekend is het ons onmogelijk om in een
reeks van artikelen in een gedetailleerde beschouwing
van verschillende maatschappelijke beroepen voor
meisjes te treden. In de vooraangaande artikelen heb-
ben wij gepoogd, de aandacht te vestigen op hetgeen
volgens onze overtuiging een verkeerde toestand is,
die bezig is, zich verder te ontwikkelen, namelijk, dat
de meisjes op weg zijn, zich steeds meer te distancie-
ren van die beroepen, welke de meeste aanraking
hebben met de natuurlijke levensroeping van de
vrouw. Daarom hebben wij gemeend, onze meisjes en
haar opvoeders weer de goede principiële leidraad in
handen te moeten drukken, zodat zij bij deze beroeps-
keuze vóór alles en in alles rekening houden met dat-
gene, wat God ons leert in Zijn Woord en met hetgeen
Hij ons in dat Woord bekend maakt ten aanzien van
Zijn arbeid als Schepper en Onderhouder ook van het
leven van de vrouw. Dan liggen reeds zo gezien, niet
alle functies voor het meisje, om slechts enkele er-
van te noemen, die in huishouding, ziekenverpleging,
onderwijs, winkel, kantoor of fabriek, op één lijn, wat
de waardering betreft. In de eerste drie is een hoge
graad van gemeenschap met de natuurlijke levens-
bestemming van de vrouw gegeven, in de tweede drie
beroepen is dit als in een snel dalende reeks in veel
mindere mate het geval. Fabrieksarbeid achten wij,
zoals reeds bleek, in het algemeen niet of nauwelijks
voor het meisje in normale tijden in aanmerking te
komen, terwijl wij ten opzichte van kantoorarbeid
van oordeel zijn, dat alvorens aan kantoorarbeid voor
het meisje als beroep wordt gedacht, eerst overwogen
dient te worden, of er geschiktheid en mogelijkheden
aanwezig zijn voor huishoudelijke functies en tal van
andere beroepen, die naar het ons voorkomt de voor-
keur verdienen boven arbeid op kantoor.

Ook hier wrekt zich, dat men de mogelijkheden,
die er liggen bij een beroepskeuze, vaak zelf zo slecht
kent of geen serieuze onderzoek ernaar instelt.

Voor mij ligt de tweede belangrijk uitgebreide uit-
gave van een boek in zeer fleurige omslag met een
rij van lachende, vrolijke meisjes erop, naar maats-
chappelijke functies gevarieerd van de stewardess
van de K.L.M. in haar grijs-blauwe uniform tot de
verpleegster in haar smetteloos wit. Het boek draagt
als titel „De toekomst tegemoet", met als ondertitel
„Beroepsmogelijkheden voor meisjes". Schrijfster is
Aimée van Tricht, uitgever de N.V. Drukkerij de